

חנניה רפורט ז"ל (10/6/99)

על חנניה

הרבה אפשר לספר על חנניה ואישיותו הססגונית, אני רוצה להתמקד בנושא אחד: נאמנות זאת היתה תכונה אופיינית לו" נאמנות למשפחה בברזיל, לעליזה, לבנים, לתנועה, למשק, לעבודות שביצע, לתפקידים שמלא ונאמנות להובי שלו, מגיל צעיר מצא חנניה במשחק המלכים מקור התעניינות עמוקה, הקדיש הרבה ללימוד השחמט, השתתף בהרבה תחרויות והגיע לדרגה ולרמה טובות מאוד, ועד לימו האחרונים הקדיש למשחק הרבה ממרצו וממחשבותיו.

צאצא מבית ציוני דתי חם (כוהנים) הבין בנעוריו שלציונות צריך להקדיש ולהגשים ומטכסי הדת יש להשתחרר. חנניה היה מצעירי הגרעין הראשון אשר עלה ארצה ב- 1950. הספיק להיות חבר קיבוץ מפלסים ועם העברת הגרעין הברזילאי, הצטרף לברור חיל והיה חבר נאמן בו עד הסוף. חנניה לעולם לא השמיע פקפוקים על דרכיו, על הציונות או על הקיבוץ, אפילו לא על מפלגת העבודה. בחיפוש אחר הפרופסיונליזציה הגיע קודם לנהגות בהצלחה רבה. אבל כאשר הבין שצריך למצוא מקצוע לכל החיים פנה להנהלת חשבונות שלמד עוד בנעוריו ודבק בו לתמיד.

ב- 1981 היינו יחד בשליחות קצרה בפנמה. יום אחד ישבנו במסעדה ופטפטנו. פתאום פנה אלינו אדם מקומי ובנימוס שאל אם אותנו משוחחים בעברים ואם אנחנו מישראל, כשענינו בחיוב התלהב הבחור וציין בספרדית צחה שהוא מאוד מעריך את ארצנו, במיוחד של שני "אורות לגויים", צהל והקיבוץ. ואז הכריז בקור רם VIVA ANTEBEBI, כל הכבוד!! חנניה התלהב מדבריו ובמשך שנים הזכיר את האירוע. על כן, על כל הנאמנות הזאת (וכמובן בין כל תכונותיו הנספות) יבורך זכרו.

אמיר פלוט 1999.